

De papieren tijger

Ziezo, het t-woord is eruit. Mijn minicolumnpje – eentje waar jullie vast u zullen tegen zeggen – gaat deze keer over tijgers. Om vooreerst alle verwarring te voorkomen: daarmee bedoel ik dus niet die majestueuze steppe- en savannedieren die verzot zijn op antilopebillen of gazelletouredostjes. En ook kroegtijgers vallen in principe niet onder mijn exposé, al kan enige overlap met de hierna vermelde passe-temps niet helemaal worden uitgesloten.

Vandaag laat ik mijn gebruikelijke ode- en epodenstijl achterwege en houd het voor jullie strikt wetenschappelijk to the point. Welnu, wat kunnen we allemaal vertellen over de *Tigris orthographicus*, volgens de alom bekende Linnaeusclassificatie een ondersoort van de homines sapientes? Eerst en vooral, dicteetijgers komen overduidelijk niet in groten getale voor. Of ze intussen op de rode lijst van het Wereldnatuurfonds staan moet uw trouwe dienaar voor jullie wel nog even factchecken.

Ons aller dikke dictionaire omschrijft de Tigris als een ‘ervaren deelnemer aan dicteewedstrijden, voor wie soms extra moeilijke dictees worden geschreven’. En dat is niet gelogen. Een beetje tijger laat zich inderdaad sans souci kastijden met een urbi et orbi voorgelezen olla podrida die voor elke buitenstaander steevast klinkt als patois of coq-à-l’âne, of – stel je voor – als Sioux of Twi!

Het is dan ook geen doordeweeks cluppie. Zoals Sint-George de patroon is van de Orde van de Kousenband, zo zweren de leden van deze sektarische groepering onvoorwaardelijk trouw aan hun influencer Johan Hendrik van Dale. *Das höchste der Gefühle* is voor zijn acolieten het doorploegen van een ellenlange vocabulaire. Toch wel remarquabel, niet?

Het is een goedbewaard geheim dat tijgers niet zomaar een ordinaire biefstuk tartaar met aardappelen en rodekool nuttigen, maar wel een sneetje blonde d’Aquitaine, gamba’s a la plancha of coppa di Parma met pommes duchesse en rucola, dat ze een Heilooër Blond of een peterman verkiezen boven aqua pompa of cola light en dat ze perfect het verschil kennen tussen een quatre-quarts en een millefeuille.

In hun gesimoniseerde kappersporsches en twoseaters doorkruisen ze le coeur léger en met een ontzettende can-damentaliteit de Zeventien Provinciën om als woeste Masaikrijgers of assassijnen tijdens talloze spellingclassics met enige renommee (denk maar bijvoorbeeld aan het Oud-Beijerlands Dictee, het Groot Dictee van Oudenaarde of de Taalstrijd van Schubbekutteveen) de arme lokale deelnemers – die meestal keine ahnung hebben – telkens weer meedogenloos in de pan te hakken, als ware het een Champions Leaguefinalist tegen FC Knudde. Rara, welke chique prijzen vallen er daarbij zoal te winnen? Nougatbollen!

Tijgers zijn doorgaans moeilijk te temmen. Zo aarzelen ze niet om de VAR te tackelen bij een fout gespeld opgavenwoord en als de sfeer weer eens grimmig wordt tijdens een zoveelste dicteedeconfiture bekogelen ze elkaar met niknakjes.

We sluiten deze ongetwijfeld – ik zal het dan maar zelf zeggen – erg boeiende en goedgeschreven no-nonsensesance af met een tot op heden nauwelijks bekend wist-je-datje over een vast tijgerritueel. Elke ochtend gaan ze, na een caffè americano of drie, met een notitieboekje vol next level orthografie in de achterzak voor de spiegel staan. Met de hand op de groene spellingbijbel stellen ze dan dé vraag die op ieders lippen brandt:

‘Spiegeltje, spiegeltje aan de wand. Wie is de beste speller van het land?’

Vol fiducia kijken ze dan in de spiegel en zien daarbij ... zichzelf. Hun dag kan niet meer stuk.